

גדול, אף על פי שאיןו יכול הגודול הזה לאכול כזית ב כדי אכילת פרם, יש להתרחק מזואתו, **דכתיב** [קהלת א]: "ז'וסיפ' דעת יומיף מבאוב", שצואתו מסרחת.

קטן היכול לאכול כזית צלי ממנים אותו עם בני החבורה, ושותחthin עליו את הפסח, **שנאמר** [שםות יב]: "איש לפי אכלו", שהיה ראי לאכול.

רבי יהודה אומר: עד שיכול לברר להבחין מהו הדבר הראי לאכילה.

ביצד? אם כאשר נותנים לו צדור [אבן] מכיר הוא בכך שאין הצורך ראי לכלום זורקן, ואילו כאשר נותנים לו אגוז מכיר הוא בערכו ונוטל לו לאוכלו, ראי הוא להמנות על קרבן הפסח.

היה הגודול רוצה להתפלל, היה וזמן שטועם טעם דגן צואתו מסרחת, ובבלבד שאכל כזית דגן.⁽²²¹⁾

אמר ר' חפדא: והוא שיכול הקטן לאוכלו לכזית דגן ב כדי זמן "אכילת פרם". כי אם שווה באכילתיו יותר משיעור זמן זה, אין אכילתו מצטרפת לשיעור כזית.

זמן "אכילת פרם" הוא הזמן הנדרש לאכילת חצי ככר נשל שמונה ביצים, מכאן נגזרת המילה פרם שמשמעותה פרוסה] שהיא שיעור של ארבע ביצים.

הכרך השלימה של שמונה ביצים היא הכרך שמשערין בה מזון שני סעודות, שהוא השיעור הנוצרן לערוبي תחומיין.

אמר ר' חייא בריה דרב ייבא: ובצואת

הדרן על לולב הגוזל.

יוסף [אורח חיים סימן פא] כתב שאין נראה כן מדברי שאר ראשוןים, אלא כל שרואי לאכול כזית דגן ב כדי אכילת פרם מרוחיקין מזואתו.

221. כן כתב ר' ש"י, שדווקא אם אכל כזית דגן מרוחיקים מזואתו. אבל אם לא אכל, אף שיכול הוא לאכול כזית אין מרוחיקין מזואתו. ובבית